

af statsfinanserne, selv om forligspartierne prøver at bilde os det modsatte ind ved at lægge et tykt lag budgetsminke. SF har gravet sig vej igennem sminken ved at stille spørgsmål i Finansudvalget, og det fremgår af svarene, at forliget, der skulle forestille at forbedre statsfinanserne med 4,5 mia. kr., i virkeligheden forværrer dem, når vi ser bort fra engangsposterne – og det skal man jo gøre for at få et sandfærdigt billede.

Når staten får en gevinst i 1996 ved at forsinke udbetalingerne til kommunerne eller ved at fremskynde indbetalingerne fra andre, ja, så er det jo ikke noget, der gavner spor i det lange løb. Og når man så oven i købet bruger disse her engangssindtægter til at finansiere varige udgifter som f.eks. fjernelse af formueskatten, ja, så er resultatet en varig forværring af statsfinanserne.

Det er med andre ord blevet sværere at opnå balance på statsfinanserne i 1997 og fremover, fordi forliget på de vedvarende poster er i underskud med 1 mia. kr. Det er sandheden om den såkaldte økonomiske ansvarlighed.«

Min indledning her og citatet kunne egentlig sagtens på mange måder stå for Dansk Folkepartis egen regning, men som man kunne høre, så var det et citat fra tredjebehandlingen sidste december her i Tinget af forslag til finanslov for 1996.

Det var SF's ordfører, hr. Jes Lunde, som i meget klart sprog fordømte den aftale, som regeringen havde indgået med De Konservative. SF mente på det tidspunkt, det var uforvarligt at finansiere driftsudgifter med engangsbesparelser. Fornuftigt synspunkt. Ikke desto mindre så indgår nøjagtig det samme element i den finanslovaftale, som venstrefløjens, herunder SF, har indgået med regeringen for 1997.

Vi kan give nogle eksempler på det. Det har været nævnt flere gange i debatten, men tillad mig alligevel at gøre et par eksempler. Opfindelsen med 13 indtægtsmåneder for staten, men 12 udgiftsmåneder, giver 8,8 mia. kr. som en engangssindtægt for staten i 1997.

Det bruges prægtigt af regeringen til at give et forvrænget billede af statens underskud, bl.a. da man præsenterede sit finanslovsforslag tilbage i august i år. Der opererede man med, at statsunderskuddet nu faldt for fjerde år i træk. Man lavede fine søjlediagrammer i de publikationer, man udsendte, alt sammen for at give det forvrængede billede, som bl.a. de her knap 9 mia. kr. i engangssindtægt er udtryk for.

Hvis private virksomheder opererede på samme måde, som det er tilfældet her, så ville de med det samme få problemer – retlige problemer. Det får staten ikke. Det kunne man næsten have håbet staten ville få. Om ikke andet kunne man da have håbet, at Folketingets flertal ville sige nej til en sådan fremgangsmåde. Men nej.

Et andet eksempel er inddragelsen af formuen for krigsskadeforsikring for skibe. Det giver en engangssindtægt i 1997 på 1,8 mia. kr., dog også et ret anseligt beløb i betragtning af de bemærkninger, som bl.a. hr. Jes Lunde gjorde til finanslovsforslaget for i år i december sidste år. Det har åbenbart ikke bekymret så meget, at det har gjort noget.

Eller hvad med oprettelsen af et statsligt aktieselskab, hvortil statsejendomme skal flyttes for i første omgang 250 mio. kr. Et bogholderimæssigt fuskeri for at give statens økonomiske situation et lag glasur. Men ikke desto mindre er det gledet igennem, og et flertal her i Folketinget accepterer, at man nu flytter statslige ejendomme over i et statsligt aktieselskab og bagefter belåner ejendommene og fører pengene over i statskassen.

Så har vi situationen omkring en række overførsler af mindreforbrug fra 1996 til 1997, hvor man bruger det her mindreforbrug fra 1996 og dermed merprovenuet for 1997 til nye udgiftskrævende forslag, hvor overførslen jo kun kan ske én gang, men hvor udgifterne til de nye forslag vil komme år efter år, altså også i årene efter 1997, hvor man har engangssindtægten.

Ja, for ikke at nævne udhulingen af Den Sociale Pensionsfond, hvor man også begynder at gøre indhug på en formue, der ligger, og hvor pengene jo altså også kun kan bruges én gang. Det bruger man også til at tage ind på statens driftsbudget til udgifter, der vil komme år efter år. Naturligvis en helt igennem uholdbar situation. Det mente SF også sidste år, men i år er holdningen til det her helt overordnede spørgsmål omkring statens finanser åbenbart en anden.

Det er den også for et andet politisk parti her i Folketinget, nemlig De Konservative. I år har De Konservative således klandret regeringen for at finansiere driftsudgifter med engangssindtægter, altså bare med modsat fortegn, på trods af, at De Konservative stærkt forsvarede denne fremgangsmåde ved den debat, vi også havde sidste år ved tredjebehandlingen af forslaget til finanslov for i år.